

TÉLI FÁK DIADALA

Mért bámulod a girbegurba ágat
tar fákon ezt a téli kuszaságot
ívet hurkot a vesszők fonadékát
ráocsúdol még holtukban se némák
az ég az úr előtt kirajzolódva
grafikát rónak képzelt papírodra
hogy ami él vagy nemrég élt az úrön
nyomot üzen folyvást hogy rajta győzzön
ha nem is emberi szóval beszéddel
de az idő ínségében is ével
aminek egyszer meg kellett születni
azt mondja ki erősebb mint a semmi

Bertók László

AZT MONDJÁK, KÖLTŐ

Tétova sorok Orbán Ottónak

Azt mondják, költő, pedig csak semmire se jó
nyolcadik pont a hétpettyes katicabogáron,
szoknyák körül kóválygó Don Quijote, aki
szélmalomnak nézi a kalimpáló
női lábakat, dárdája reves fa, érzelme
képzelőds. Gyámoltalan, megalázásra csábító
albatrosz a tengerjáró hajó fedélzetén,
„lakik a házunkban egy költő” kezdetű
csodabogár, aki egyszer kettesével veszi a
lépcsőfokokat (s állítólag repülni szokott),
máskor meg mint a törött lábú pók,
kapálódzik, csapkod, nyolc lába közül
azon a kettőn sem tud tisztességesen le-föl
közlekedni, amelyik épnek látszik... Se vagány,
se vátesz, se élő lelkiismeret, se lepedőbajnok,
legfeljebb gőzös kávéházi legendák és
vesztes forradalmak legyőzhetetlen hőse,

betyár, útonálló, aki egy jó nőért vagy egy, a sötétségből felvillanó vakító szóért képes kilépni a száguldó úrhajóból (úrruha nélkül), egy eredeti úrruháért elhagyni apját, anyját, szerelmeit, egy hívő tekintetért a vízen járni, hitetlenekért keresztre feszülni, feltámadni, kifordítani helyéből a világot... Eszelős, aki kétszázal száguldozik a (halhatatlanságba vezető) balatoni országúton, Mozart zenéjével altatja el a szembejövő világmindenséget, összeütközik vele, aztán meg a vérpettyes éjszakai égről öltögeti nyelvét a cserbenhagyóra... Csodagyerek, aki túlélte a vészkorokat, a világháborút, a diktatúrát, a gulyáskommunizmust, a megalázó testi-lelki megpróbáltatásokat, a... – Micsodákat?!... Na ne!... Süt a nap, emelik a fizetést, választás lesz... Olyan költőt írsz a kockába, amilyent akarsz... Ne hülyéskedj már... Egészen rendes csávnak látszol.

MEGCSENDÜLT A BAL FÜLE

Megcsendült a bal füle, s ha hirtelen nem is tudja, hogy a köztudat (közhit?, babona?, hagyomány?) szerint mit jelent, bizonyára oka van, s akad ember, aki azonnal megmondaná, vagy legalábbis mondana valamit, ahonnan el lehetne kezdeni a kutakodást, a fantazialást, a beszélgetést. Mintha hajszálnyit meg is szédült volna, bár ez történhetett a meglepetéstől is, akárcsak az érzés (látvány?, látomás?), hogy lenge köd suhant át az agyán, s mintha a vele együtt áttűnő, váratlan hangérzet (aminek semmi köze sincs a valóságos csengő vagy a harang szavához) valami hűvös, de mégis melengető magasságba (szánkóra?, templomba?, karácsonyfához?) szóltította, emelte volna... Jó hírt? Rossz hírt kap? Mostanában úgyszólván agyontapossák egymást, s ha nem nézne át rajtuk, vagy nem tudná a nyomukból kikövetkeztetni a jelentőségüket, s a rendszerint

